

لغو کنسرت‌های جان ویلیامز

جان ویلیامز بستری شد

جان ویلیامز آهنگساز افسانه‌ای سینما به دلیل بستری شدن در بیمارستان مجبور به کنارتفتن از ۳ اجرای کنسرت شد.

به نقل از مویی‌وب، جان ویلیامز آهنگساز افسانه‌ای سینما به دلیل بستری شدن در بیمارستان مجبور به کنارت رفتن از ۳ اجرای کنسرت شد.

آهنگساز ۸۶ ساله فیلم‌های «جنگ ستارگان» قرار بود روز جمعه ۱۲۶ اکتبر بار کستر سمفونیک لندن در سالن کنسرت رویال آلبرت هال حاضر شود اما حضور او در این کنسرت به علت بیماری لغو شد. همچنین اجرای ویلیامز به همراه ارکستر فیلارمونیک وین در روزهای ۳ و ۴ نوامبر ماه آینده نیز تحت تأثیر این بیماری قرار گرفته است. طبق بیانیه رویال آلبرت هال، درک بروس دوست دیرین جان ویلیامز تا بهبود وضعیت این آهنگساز کنسرت‌ها را رهبری خواهد کرد. در این بیانیه بیماری که جان ویلیامز به خاطر آن بستری شده چیزی اعلام‌نشده است. جان ویلیامز یکی از قله‌های عرصه موسیقی در جهان است که آثاری چون «ویولن‌زن روی بام»، «اروا‌رها»، «برخورد نزدیک از نوع سوم»، مجموعه فیلم‌های «جنگ‌ستارگان»، «مهاجمان صندوقچه گمشده»، «ای.تی. موجود فرازمینی»، «تنهادر خانه» و «فهرست شیندلر» را در کارنامه کاری خود دارد. جان ویلیامز پس از والت دیزنی، دومین شخصی است که بیش‌ترین نامزدی جایزه اسکار را به دست آورده است. او ۵۱ بار نامزد جایزه اسکار شده و تاکنون ۵ بار این جایزه را از آن خود کرده است. علاوه بر این، ویلیامز تا به امروز ۲۴ جایزه گرمی، ۷ جایزه آکادمی فیلم بریتانیا و ۴ جایزه گلدن گلوب را نیز از آن خود کرده است. موسیقی متن فیلم «جنگ ستارگان» ساخته این آهنگساز نیز در نظرسنجی موسسه فیلم آمریکا به‌عنوان بهترین موسیقی متن فیلم‌های آمریکایی تاریخ سینما انتخاب شد. جان ویلیامز همچنین به‌تازگی اعلام کرده است که پس از کامل کردن موسیقی متن فیلم «جنگ‌ستارگان: قسمت نهم» به کارگردانی جی جی آبرامز از دنیای فیلم‌های «جنگ ستارگان» بازنشسته می‌شود. گفته می‌شود این آهنگساز کهنه‌کار می‌خواهد وقت خود را بسر روی پروژه‌های دیگر بگذارد.



در قالب نسخه‌هایی محدود؛

آهنگساز ایرانی حق‌التالیف اثرش را به جامعه موسیقی تقدیم کرد

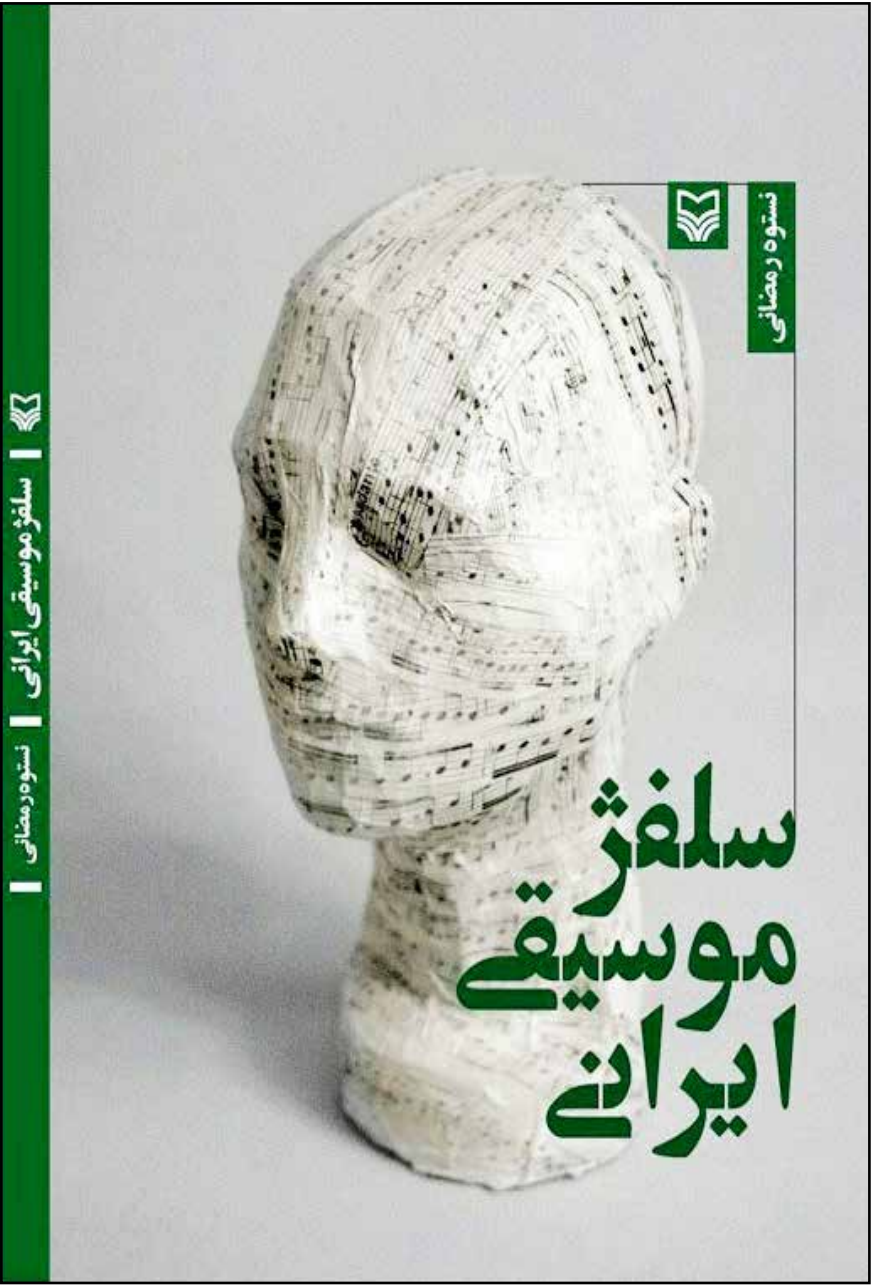


رضا والی، آهنگساز ایرانی که برای اولین بار مجموعه‌ای از او در ایران منتشر شده، حق‌التالیف اثرش را به جامعه موسیقی تقدیم کرد.

والی از آهنگسازان ایرانی مقیم آمریکا که چندی پیش مجموعه «سرنّا - پارتیتور خوانی ۳» را از سوی نشر موسیقی «خانه هنر خرد» منتشر کرد، با هدف انتشار گسترده‌تر اثرش میان مخاطبان و هنرمندان، پنجاه نسخه از این مجموعه ۱۲۰۰ نسخه‌ای را به شکلی محدود به موسیقیدانان برجسته، رهبران ارکستر و آنسامبل‌های شناخته‌شده تقدیم کرده است. والی ۵۰ نسخه دیگر را به دانشجویان موسیقی و آهنگسازی اختصاص داده است. به عبارتی هر دانشجوی موسیقی که این اثر را از نشر موسیقی خانه هنر خرد خریداری کند یک نسخه رایگان بانشان ویژه از آقای والی هدیه خواهد گرفت. این روال تنها برای ۵۰ نسخه ادامه دارد. مجموعه «سرنّا - پارتیتور خوانی ۳» محصولی از نشر موسیقی «خانه هنر خرد» متشکل از سه اثر از رضا والی شامل «آوای کهن» (برای ترومپت میکروتونال و ارکستر)، «سرنّا» (برای کلارینت میکروتونال و هفت ساز دیگر)، «مرگ آوا» (برای ویولن سولو و ارکستر زهی) است که این آثار همگی به همراه پارتیتورهای‌شان در قالب مجموعه پارتیتور خوانی منتشر شده‌اند. رضا والی از هنرمندان فارغ‌التحصیل از کنسرواتوار موسیقی تهران و آکادمی موسیقی وین و دکتری آهنگسازی و تئوری موسیقی از دانشگاه پیتمبورگ پنسیلوانیا است. وی تاکنون جوایز معتبر زیادی در یافت کرده، ضمن اینکه آثار این هنرمند تاکنون در ارکسترهای متعددی اجرا شده‌اند.

بررسی کتاب سلفژ موسیقی ایرانی نگارش نستوه‌رمضانی

سلفژ مدهای ایرانی



امیر اسلامی، موزیسین و مدرس

لرزم فراگیری فن «سلفژ» (خواندن نام نت‌ها و فرکانس دقیق اصوات) و یا به‌عبارت‌سی دقیق‌تر هنر سلفژ در سال‌های اخیر در ایران بیش‌ازپیش بین هنرجویان، دانش‌آموزان و دانشجویان موسیقی به‌وضوح احساس می‌شود. مدرسین خوب و شیوه‌مند در این حوزه، همچنین اجبار ورودی‌های مدارس و دانشکده‌های موسیقی

در گذراندن آزمون ورودی سلفژ مهم‌ترین عوامل گرایش بیشتر هنرجویان موسیقی به سمت فراگیری سلفژ بوده است. در این میان چند سالی است که بحث سلفژ مدهای موسیقی ایرانی در برنامه آموزش دانشگاه‌ها گنجانده‌شده است و مدرسین این بحث با اتکا به جزوات شخصی تدریس میکنند.

کتاب «سرایش» نوشته حسین

مهرانی در ۳ جلد، انتشارات ماهور، نیز با اختصاص یک جلد به سلفژ دانگ‌های موسیقی ایرانی نیز جزو پیشروان آموزش سلفژ ایرانی بوده است.

کتاب «سلفژ موسیقی ایرانی» نوشته نستوه رضانی را می‌توان دومین کتاب در زمینه سلفژ مدهای موسیقی ایرانی دانست که در سال ۱۳۹۵ توسط نشر سوره مهر منتشر شد.

نستوه‌رمضانی نوازندگی تار

استکاتو

در راستای تأمل در برخی واژه‌های توصیفی موسیقی

موسیقی فاخر، کدام موسیقی است؟



نیثا یازی، روزنامه‌نگار

چندی است متولیان دولتی فرهنگ، در بیان دقیق منظوری که از موسیقی دارند صفت عالی «فاخر» را به کار می‌برند که هر چند مشخص نیست دقیقاً اول بار چه کسی آن را در توصیف موسیقی ایرانی به کار برد، امروزه این امر رایج شده است. آنچه مسلم آنمی‌توان از این گونه سخنان با اشاره به موسیقی فاخر دریافت، دقیقاً همان منظوری است که گوینده می‌خواهد با به کار بردن واژه فاخر بیان کند. یا بهتر بگوییم گوینده به صورت مبهم این واژه را به کار می‌گیرد تا چیز دیگری را بازگو کند و این منظور از گوینده‌ای به گوینده‌ای دیگر فرق می‌کند این در حالی است که همه یک واژه را به کار می‌گیرند.

در این صحبت‌ها دقیق شوید:

صفا هرندی، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی در دیدار با هنرمندان استان کرمان به حمایت این وزارتخانه از موسیقی فاخر که منجر به گمراهی بشريت نشود تأکید کرد. (خبرگزاری قرآنی ایران (ایکنا)

و سه‌تار و عود رانزد اساتیدی چون علی بدخشان، بهروز همتی، هوشنگ ظریف، محمدرضا ابراهیمی، شهرام میرجلالی، حسین مهرانی و ایرج دشتی زاده و همچنین تئوری موسیقی، سلفژ و دروس آهنگسازی را نزد امیر اسلامی گذرانده است. او دارای تحصیلات کارشناسی ارشد موسیقی از دانشگاه هنر تهران است که سابقه هم‌نوازی در آلبوم‌های طلوع غم، واژه‌های نم‌دار، زمزمه دوست، چشم خیال و همچنین اجرای کنسرت به همراه ارکستر شهر تهران، ارکستر جاویدان کرج، گروه هم‌آوا، گروه نیما، گروه قاصدک، گروه خورشیددر داخل و خارج از کشور را در کارنامه هنری خود دارد و در حال حاضر نیز در زمینه تدریس تار و سلفژ موسیقی ایرانی فعال است.

کتاب سلفژ موسیقی ایرانی جنبه‌های مثبت زیادی دارد و کمک می‌کند تا روند فراگیری منظم‌تر و سهل‌تر انجام شود.

از جمله آنکه آموزش سلفژ مدهای موسیقی ایرانی مبتنی بر گام نیست و ابتدا سلفژ هر مد در یک‌دانگ آموزش داده‌شده و سپس به‌مرور دانگ‌های دیگر اضافه‌شده است. همچنین ابتدا فواصل متصل، سپس فواصل منفصل و آثرها (نت‌های متغیر) اضافه‌شده‌اند. مضاف بر آن از الگوهای ردیف موسیقی و ملودی‌های شاخص

در این کتاب مدهای

موسیقی ایرانی در

قالب تتراکورد (دانگ)

معرفی شده‌اند که به

نظر می‌رسد بر اساس

تئوری‌های جدیدی

که در موجود موسیقی

ایرانی نوشته‌شده، این

تصمیم گرفته‌شده است.

در حالی که در سلفژ

مدهای ایرانی بعضاً نیاز به

پنتاکورد (پنج نت) یا بیشتر

است تا بتوان مد را به راحتی

تثبیت کرد

موسیقی ایرانی بهره برده است. در ضمن الگوهای ریتم از بسیار آسان تا سخت پیش برده شده‌اند و کلیه دروس و ملودی‌ها در یک وسعت صوتی متوسط قابل سرایش برای کلیه افراد با هر نوع رجیستر صوتی طراحی شده و دروس گام‌به‌گام طراحی‌شده و منطق طراحی دروس کمک می‌کند تا هنرجو به آرامی پیشرفت کند تا به توان سلفژ ملودی‌های پیچیده برسد. از دیگر مزایای این کتاب آن است که کتاب شامل تمرین‌های کافی و لازم می‌باشد و در پایان هر بخش، صفحه‌ای برای نوشتن تمرینات اضافه توسط هنرجو تعبیه‌شده است.

اما در کنار تمام نقاط قوت یاد شده، مواردی نیز در کتاب به چشم می‌خورند که به نظر می‌رسد تأمل بیشتری طلب می‌کرده است.

در این کتاب مدهای موسیقی ایرانی در قالب تتراکورد (دانگ) معرفی شده‌اند که به نظر می‌رسد بر اساس تئوری‌های جدیدی که در موجود موسیقی ایرانی نوشته‌شده، این تصمیم گرفته‌شده است. درحالی‌که در سلفژ مدهای ایرانی بعضاً نیاز به پنتاکورد (پنج نت) یا بیشتر دارد تا بتوان مد را به راحتی تثبیت کرد.

در همین راستا و بنا بر همین ضرورت، مؤلف در کنار هر تتراکورد، گاهی یک نت مکمل اضافه کرده است، ولی شیوه دقیق‌تر به نظر این است که به‌صورت پنتاکورد معرفی شوند.

دیگر آنکه هیچ‌یک از ملودی‌های دو فصل ابتدایی کتاب، دارای تمپو، دینامیک، آرتیکولاسیون و خطوط اتصال نیستند. همچنین از فصل سوم که سعی بر تکمیل کردن ملودی‌ها داشته، به نظر می‌رسد که استفاده از علائم دینامیک مورد اغماض قرار گرفته و تنوع میزان‌نماها در مترهای ساده و ترکیبی کم است و فقط از میزان‌نماهای محدودی استفاده‌شده است.

در ضمن از مترهای پیچیده (لنگ) که بیشتر در موسیقی ایرانی دیده می‌شوند، خیلی به‌ندرت (در حد چند ملودی) استفاده‌شده است. علاوه بر این مدهای ایرانی فقط

کتاب «سلفژ موسیقی

ایرانی» نوشته نستوه

رمضانی را می‌توان دومین

کتاب در زمینه سلفژ

مدهای موسیقی ایرانی

دانست که در سال ۱۳۹۵

توسط نشر سوره مهر

منتشر شد. این کتاب

جنبه‌های مثبت زیادی با

خود به همراه دارد که کمک

می‌کند تا روند فراگیری

منظم‌تر و سهل‌تر انجام

شود

با یک تن مرکزی معرفی شده‌اند. مثلاً فقط سور سل، در صورتی‌که نیاز است تا هنرجو سرایش مدهای ایرانی را از تن‌های مرکزی متفاوتی بیاموزد. همچنین از برخی از واژه‌ها استفاده مناسب نشده است.

مثلاً در عنوان هر بخش به جای استفاده از واژه دستگاه، بهتر بود که نوشته می‌شد مقام یا مد شور، سه‌گاه و... چرا که این گونه استفاده از واژه دستگاه در مقایسه با تعریف دستگاه در موسیقی ایرانی منافات دارد. همچنین عنوان کتاب (سلفژ موسیقی ایرانی) واژه مناسبی برای کتاب به نظر نمی‌رسد و بهتر بود که سلفژ مدهای ایرانی یا شبیه به این عنوان برگزیده می‌شد.

برای آشنایی بیشتر هنرجویان با فواصل، بهتر بود برای هر فاصله بالا رونده و پائین رونده، مثالی از یک ملودی معروف در موسیقی ایرانی آورده می‌شد. مثلاً چهارم در تست به بالا یا به‌مانند شروع تصنیف مرغ سحر و... یا بهتر می‌بود اگر بخش راست پنجگاه و آوازهای پنج‌گانه نیز در این کتاب اضافه می‌شدند.

با تمام نکاتی که ذکر شد، تلاش مؤلف برای این کتاب بسیار قابل احترام و قدردانی است. چرا که قطعاً وقت بسیاری صرف شده تا کتابی با این حجم (حدوداً ۳۰۰ صفحه) و با مطالب و درس‌هایی که همگی شخصاً توسط مؤلف طراحی‌شده‌اند، به بازار موسیقی ارائه شود.



استفاده از واژه فاخر، می‌توان معنای اصلی این واژه را در پر تو گرایش سیاسی هر کدام از گویندگان آن یافت. گویا هر کدام از وزرا با به کارگیری واژه فاخر صورت‌بندی خاصی را در ذهن هم‌مسلمان خویش ترسیم می‌کنند تا بهتر بتوانند طیف همراهان خود را همچنان همراه نگاه دارند. با این رویکرد و وضعیتی که در استفاده از واژه فاخر برای توصیف موسیقی مدنظر مدیران دولتی رفت، بهتر نیست بدانیم آیا «فاخر» به یک برچسب زیباشناسی در جمهوری اسلامی تبدیل شده است؟

پشت واژه فاخر که اتفاقاً در دو دهه گذشته و در دولت‌های متفاوت به عنوان صفتی برای موسیقی بیان شده، به مجهولات زبان فارسی نیافزاییم. هر سه وزیر ارشاد، واژه فاخر را به کار برده‌اند. البته هر یک منظوری متفاوت از دیگری در به کار بردن این واژه دارند. پرسش اینجاست که چرا این قدر منظور مدیران دولتی با هم فرق دارد در حالی‌که اغلب می‌پندارند که همه آنها دارند یک مفهوم را بازگو می‌کنند؟ آنچه مسلم است و در این سخنان متفاوت نشان داده شده، فارغ از ظاهر